

Sráckor (2014)

A tartalom és a forma két különböző tényező, optimális esetben viszont mégis kiegészítik egymást. E kettő harmóniájából születnek a legjobb versek, regények, zenék és filmek. Probléma leginkább abban az esetben jelentkezik, ha az egyik túlsúlyba kerül. Például a szintiszta technika nem képez mást, mint valami jól kinéző, színes, élénk, káprázatos egyveleget, amely vagy nem közvetít semmit (Marvel-univerzum), vagy épp ellenkezőleg, de bár ne tenné meg. A forma (és részben a tartalom) túlburjánzásának egy másik ága a giccs, amely semmit sem hajlandó a képzeletre bízni, éppen ezért olyan, mint egy emocionális gyorséterem, hogy véletlen se kelljen elfáradnunk a befogadás során (Titanic). Ezzel ellentétben a tematikus túlzás didaktikát eredményez, amely lehet túlságosan profán – mint egy oktatófilm –, de lehet steril is, amely olyan távol áll a képzelettől és a valóságtól egyaránt, hogy azt már lehetetlen értelmezni.

A 2014-ben megjelent *Sráckor* a kreativitás, az ötletesség és a találékonyság megnyilvánulása, csak épp egyvalami hiányzik belőle: a megvalósítást indokoló lényeg. A mag, amelyből kisarjadhatna bármi, adott, viszont azt a rendező képtelen volt kellőképpen, korrekten használni. A történet része a válás, a hétfégi látogatások az apánál, a gyerek- és tinédzserkor nehézségei, az életközi válságok, az elvált felnőttek drámái, a mostohák felbukkanása a gyermekek életében, tehát mindaz, ami jellemzi jelenkorunkat, és megérne egy pszichológiai odafigyelést. Ezen drámák azonban mégis becsomagolva maradnak, sőt azt állítom, hogy elfojtás lett az osztályrészük.

Az alkalmazott filmes eszköz persze eszméletlen. A rendező minden évből kisebb jeleneteket örökített meg, ezáltal a színészek valós kora jelenik meg a képkockákon, látjuk őket cseperedni, érni és változni, köszönhetően az áldokumentarista jellegnek. Az összkép létrejöttéhez évek munkájára volt szükség, éppen ezért vártam volna egy nagy következtetést a végére, de e helyett mindössze egy utaló mondatot kaptam, egy nyitva hagyott gondolatot, amit elsodort a szél, majd lecsapta a stáblista.